

1. Byl to nekonečnej den, kdy se z letních barev jen
ven oknem šedý všechno zdálo,
u krajnice postával, zbytečně by nemával
rukou pár že je moc málo
2. Ve dvou potom na zádech, šmír a rány na kloubech,
ten jeho vůz my spravili až k ránu,
proč bych čekal za to vděk, usmál jsem se a pak řek':
doma nečekej slavobránu.
- R: Já ho znal, vždycky stál na stejném fleku,
my měli stejnou štreku i cíle pro náklad,
záda hřál mu, když spal, motor přes deku,
svou asfaltovou řeku si chvíli nechal zdát.
3. Tahal pětadvacet tun, z proudů šesti jako strun
dva krajní vybíral si tóny,
nebyl na kámoše čas, míjeli se jen o vlas,
světlem se zdraví kamióny.
- R:
4. Když pak nemoh' jet už dál a co chvíli usínal
a v polospánku přejížděl i čáru,
proč se honit jako chrt, jó, tak dát si kafe hlt,
brzda, a sáhnul po cigáru.

R: